

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
А ПРИРОДАТА СИ ИМА СВОЙ
ПЪТ

chitanka.info

Ния за последно погледна архаичния часовник — осем часа. Време е за тръгване. Натам ѝ беше познато — на покрива, вземане на таксолет, три минути полет и после достатъчно време да облече специалния екип, да приеме дежурството, да огледа цеха за месо...

Звучеше доста тревожно, дори страшно, но това си беше работа като всяка друга. Производство на месо...

Страшно, гадно, мръсно е било преди два-три века. Когато хората са убивали животните, за да се снабдят с нужната основа за хранене. Големи предприятия, святкащи ножове — дори роботите-колачи са били предизвикателно ужасяващи, лееща се кръв, дране, разфасоване...

Брррр...

Момичето потрепери... Как ли е приемала пържолите прабаба ѝ — старата Ния, първа обявила се за вегетарианка в рода... Но сетне, все пак, започнала отново да се храни със сочни мръвки и всякакви месни изделия. Защото срещнала Николай — известен в рода като дядо Николай. А Николай бил биолог, човек със свободно летяща мисъл, търсец постоянно нещо и хей така — в поривите си към непознатото и желаното, направил много открития. Сред които — този завод за месо...

Ния влезе в големия месен цех. Тук месото узряваше. В големите стъклени аквариуми се виждаха лежащите кубове червено месо. Очертаваха се нежните жилки, виждаше се структурата, отдалеч се разбираше в кой етап на съзряването е продуктът...

Никакви кожи, кръв, органи...

Само месо, което постепенно нараства за сметка на хранителния разтвор, запълнил аквариума. И така — до необходимия момент. Тогава идваха специалистите, насочваха роботите-товарачи, те набождаха кубовете на огромните си тризъбци и със замах ги мятаха в автокарите...

Няма шум, няма хаос, няма емоции...

Защо човек да преживява за парче материя, което почти по природен път изпълняваше ролята си в кръговрата на веществата?

Ния спря пред аквариум XASI-275. Ксасито, както тя го наричаше пред себе си, беше странно кубче. Обикновено лежеше на определеното място — в средата, заливано от хранителния разтвор. Но вече няколко пъти момичето забеляза — при приближаването ѝ към

стъклената стена, месото се оказваше до нея. На сантиметър или два, почти опряно в бляскавата повърхност. Ния обикновено се пресягаше отгоре — Ксасито беше малко, със страна нейде около 15–20 сантиметра и лежеше в „детските“ аквариуми, преместваше го на удобното за хранене място. Последния път щеше да го изпусне — стори ѝ се, че месото помръдна. Разбира се, това беше само усещане, нервен тик. Нямаше как материята — макар и с нервни жилки, да предаде толкова силен си сложен импулс...

Сега Ксасито пак беше до стъклената стена. И Ния пак се пресегна и го вдигна леко нагоре...

В този момент усети движението, не успя да задържи материята и късът падна на пода...

Което не беше добре — Ния се огледа дали някоя от колежките ѝ, обикалящи и проверяващи наддаването на месните кубове дали е забелязала нарушението. Но в този момент усети нещо странно — като гъдел по крака.

Сведе очи...

Кубчето месо се беше изправило върху лявата ѝ обувка и... Бавно, в унес, се галеше в крака ѝ... Грубичко, без топлината на котешкото гальовно триене, без нежността на пухкавата козина...

Но...

Ния застина...

Толкова труд, толкова усилия, толкова идеи и открития, за да накарат природата да прекъсне кървавия Дарвинов закон...

А тя си намерила свой път...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.